

[Stats- og udenrigsministeren.]

indtil nyordningen var godkendt af myndighederne. Nyordningen skulle træde i kraft den 1. januar 1953, og stillingen som sygehuslæge i Klaksvig blev opslået ledig til besættelse denne dag. Der meldte sig ialt 4 ansøgere, deriblandt Halvorsen.

Ansøgernes kvalifikationer blev forelagt det i lægelovens § 14 omhandlede sagkyndige udvalg, som udtalte, at alle 4 ansøgere var kvalificerede. Sygehusbestyrelsen vedtog på et møde den 16. december 1952 at ansætte daværende kommunelæge på Vaagø Rubek Nielsen som sygehuslæge.

Jeg vil gerne i denne forbindelse som et udgangspunkt for bedømmelsen af sagens videre udvikling påpege, at udnævnelsen af læge Rubek Nielsen er foretaget på sædvanlig måde. Der forelå en lovlig udnævnelse, og dette er heller ikke bestridt fra nogen ansvarlig side. Fra Halvorsentilhængerens side har man hævdet, at der ikke således som foreskrevet i loven af 1939 var valgt en selvstændig sygehusbestyrelse for Klaksvig, og at udnævnelsen derfor måtte være ulovlig, men dette må tilbagevises. Der foreligger det, som jeg har nævnt, at der er 3 sygehusbestyrelser, men de har de samme medlemmer.

Medens der ikke forud for besættelsen af sygehuslægestillingen fra befolkningens side var fremkommet tilkendegivelser om, at man måtte ønske, at Halvorsen blev den foretrukne, rejste der sig efter offentliggørelsen af Rubek Nielsens udnævnelse en stærk folkestemning for Halvorsens forbliven. Ca. 95 pct. af den voksne befolkning på Norderøerne underskrev en henvendelse til de danske rigsmyndigheder om at gribe ind overfor sygehusbestyrelsens afgørelse. Der blev ligeledes ved personlig henvendelse til myndighederne, til lægeforeningen og til læge Rubek Nielsen fremsat anmodninger om, at sygehusbestyrelsens afgørelse måtte blive omgjort, men myndighederne måtte selvsagt indtage det standpunkt, at den stedfundne udnævnelse som fuldt lovlig måtte stå ved magt.

Af hensyn dels til Halvorsen, dels til nødvendigheden af at skaffe en ny kommunelæge til Vaagø, hvor Rubek Nielsen hidtil havde virket, blev skiftet i sygehuslægestillingen udskudt til 1. april 1953. Efterhånden som dette tidspunkt nærmede sig,

voksede folkestemningen til fordel for Halvorsen, og under indtryk heraf forsøgte daværende rigsombudsmand Vagn-Hansen og landslægen i slutningen af marts 1953 at få en samtale i Klaksvig med læge Halvorsen, men befolkningen hindrede dem i at komme i land. Rubek Nielsen tog den 1. april til Klaksvig for at tiltræde sin nye stilling, men befolkningen tillod heller ikke, at han kom i land; hans møbler, der var opmagasineret i Klaksvig, blev udsat for hærværk.

Efter at lægeskiftet forgæves var søgt gennemført, fortsatte Halvorsen som sygehuslæge, dog uden at oppebære løn. En kreds af hans tilhængere oprettede en slags sygeforsikring, der lønede ham, og desuden har han oppebåret honorarer som læge for mandskabet på de fremmede trawlere, der lægger til i Klaksvig.

Kort efter 1. april 1953 forlod kommunelægen i Klaksvig, der var færing, sin stilling, idet han erklærede, at det var umuligt at samarbejde med Halvorsen. Halvorsen har efter den tid været eneste læge i Norderøernes lægedistrikt.

I den tid, der er gået, fra embedsskiftet skulle have fundet sted, den 1. april 1953, og indtil april måned i år, er der foretaget flere forsøg fra myndighedernes side for at få sagen bragt ud af verden. Jeg skal ikke gå i detaljer på dette punkt; kun vil jeg slå et par hovedpunkter fast.

2 medlemmer af sygehusbestyrelsen fremsatte i foråret 1953 et forslag, som strandede på, at Halvorsen ikke ville gøre noget som helst for at blive optaget i lægeforeningen.

I juni 1953 vedtoges det på et møde med repræsentanter for lægeforeningen og sundhedsstyrelsen, at regeringen skulle medvirke til et forsøg på at løse konflikten. Der blev udarbejdet et forslag, hvorefter bl. a. stillingerne som sygehuslæge og kommunelæge midlertidigt skulle besættes ved konstitution af 2 danske læger.

Der blev optaget forhandlinger med repræsentanter for Halvorsentilhængerne, men selvom man nåede til et resultat ved disse forhandlinger, kunne der ikke skabes nogen løsning, da Halvorsentilhængerne ikke ville bøje sig for resultatet.

Under indtryk af den stejle holdning, Halvorsenfolkene indtog, blev der fremsat